

Arrest

nr. 179 925 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Rawa, provincie Anbar. Op uw tiende verhuisde u naar de wijk Al Salam in Bagdad. U trouwde in 1987 en kreeg vier kinderen. In 2006 verhuisde u, zonder uw familie, opnieuw naar Rawa. U werkte tot 2013 als taxichauffeur tussen Anbar en Bagdad. Eind 2013 verhuisde u naar Suleimaniya in Noord-Irak.

In 2006 woonde u met uw gezin in de wijk Al Salam, een sjiietische wijk in Bagdad. Omwille van het sektarische conflict ontving u er als soenniet zijnde commentaren. Als reactie hierop besloot u in 2006 te

verhuizen van Bagdad naar Rawa, Anbar. U ging bij uw zussen wonen in Rawa. Uw gezin bleef in de wijk Al Salam, Bagdad wonen en u bleef werken als taxichauffeur tussen Rawa en Bagdad.

Eind 2013, tien dagen nadat de Islamitische Staat (IS) Rawa veroverde en mensen verplichtte om met hen mee te gaan, ontvluchtte u Rawa. Omdat het niet mogelijk was om als taxichauffeur te werken in Bagdad omwille van de milities, reisde u via Bagdad naar Suleimaniya, waar u werkte en woonde bij een neef.

Begin maart 2015 werd u in Suleimaniya opgebeld door uw echtgenote, die nog in de wijk Al Salam in Bagdad woonde. Zij lichtte u in over de problemen van uw zoon H., H. S. H. (O.V. 8.096.550). Twee à drie dagen eerder had uw zoon tijdens een voetbalmatch in Bagdad eind februari een handgemeen met een speler van het andere team, een man genaamd H. of A. van de stam Al Frejaat waarbij uw zoon ook bedreigd werd. Uw zoon was op de dag dat uw echtgenote u opbelde, ondergedoken bij zijn zus in Al Amel, Bagdad. De persoon met wie uw zoon ruzie had, kwam twee à vier dagen nadat uw zoon ondergedoken was bij zijn zus, langs bij uw echtgenote en zei haar dat ze uw zoon zouden vermoorden als hij niet uit de wijk zou vertrekken. Uw echtgenote belde u op en vertelde over het incident. Hierop contacteerde u vier à vijf personen van de wijk om te bemiddelen in deze situatie, maar dit werd door de andere partij afgewezen. Op 20 of 25 maart 2015 werd er op de woning waar uw echtgenote woonde in Bagdad geschoten op de gevel door dezelfde personen die eerder bij uw echtgenote waren langs geweest. U stuurde een tweede keer mensen naar de belagers van uw zoon om het conflict op te lossen en op 25 of 28 maart 2015 vroegen de personen met wie uw zoon een conflict had om een verzoening middels een vergoeding van 20 miljoen dinar. U kon dit bedrag niet betalen en zei tegen uw zoon dat hij diende te vluchten naar Turkije. Uw zoon verliet eind maart Irak. U werd in Suleimaniya telefonisch gecontacteerd dat als u het bedrag niet zou betalen en ze uw zoon niet zouden vinden, ze u zouden vermoorden.

In maart 2015 wanneer u voor het vertrek van uw zoon in Bagdad was, ontving u terwijl u bij uw dochter verbleef in de wijk Al Amel in Bagdad een telefonische bedreiging van Jaesh Al Mahdi. Ze zeiden tegen u dat u soenniet was, dat u diende te vertrekken en dat u daar niet kon blijven wonen. Als soenniet hebt u in Irak ook geen kans om aan werk te geraken en is het niet veilig omwille van IS en de milities.

Op 6 juni 2015 reisde u vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. Op 13 juni 2015 verliet u Turkije en nam u de boot naar Griekenland. U reisde verder over land naar België. U kwam op 25 juli 2015 aan in Brussel. Op 26 juli 2015 diende u hier, in België, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 22 mei 2013 te Rawa; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 19 september 2010; uw origineel militair afzwaaidocument, uitgereikt op 18 december 1994 in Anen; een origineel medisch attest gedateerd op 29 april 1984; een kopie van uw huwelijksakte, gedateerd op 14 november 1987 te Karch, Bagdad.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag in grote mate steunt op dezelfde motieven die terzake door uw zoon – H. H. S. H. (O.V. 8.096.550), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De gevonden vaagheden en discrepanties tussen uw verklaringen en die van uw vader A. S. H. S. (CGVS 15/18232) ondermijnen wel zeer sterk uw geloofwaardigheid. Terwijl u aangaf dat uw vader zijn eigen problemen had, hij zou zijn bedreigd maar jullie hieromtrent niets hebben verteld, op basis waarvan hij in België asiel aanvroeg (CGVS H. p.5), gaf uw vader ten overstaan van het CGVS aan dat hij net omwille van u uit Irak vluchtte. Hij riep dus met andere woorden dezelfde problemen in om asiel in België te verkrijgen (CGVS S. p.15). Uw vader gaf aan dat hij initieel naar Suleymaniya vluchtte omdat Islamitische Staat naar zijn regio Rawa in Anbar kwam. Uw vader ontvluchtte het algemene geweld van IS in zijn regio eind 2013, begin 2014 (CGVS S. p.6-7). Via zijn zus kon hij zonder al te veel problemen

in Suleymaniya verblijven en dat geeft u ook zelf aan (CGVS H. herconvocatie p.3). Uw vader kon er naar eigen zeggen werken bij een kennis (CGVS S. p.6). Als reden voor zijn vertrek uit Irak baseerde uw vader zich dan ook hoofdzakelijk op uw verhaal (CGVS S. p.15). Verwacht mag dan ook worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen. De verklaringen van uzelf en die van uw vader verschillen echter op zoveel punten dat de gevonden vaagheden en discrepanties de algemene geloofwaardigheid van jullie motieven compleet onderuit halen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer vaag bent over de datum van de voetbalwedstrijd naar aanleiding waarvan u persoonlijk gevisieerd werd door leden van een militia en die aan de grondslag lag van uw vertrek. Eerst zei u dat deze match begin april 2015 plaats had (DVZ H. Vragenlijst, Punt 3; Vraag 5). Bij het CGVS zei u dat de match ergens in maart 2015 plaatsvond (CGVS H. p.9-11 en p.16), meer exact kon u dit niet duiden (CGVS H. p.11). Later bleek u dan toch meer specifiek te weten dat deze wedstrijd op 18 of 19 maart plaatsvond (CGVS H. p.16). Dit terwijl uw vader in tegenstelling tot al deze verklaringen eerst aangeeft dat de voetbalmatch plaatsvond in februari 2015 (CGVS S. p.15). Later legde uw vader andere verklaringen af waaruit moet blijken dat hij op 15 maart 2015 met u belde en hij plaatste dit telefoontje 15 dagen na het incident, met andere woorden zou deze wedstrijd zich dus begin maart hebben afgespeeld (CGVS S. p.23). In kader van een tweede gesprek voegde u toe te menen dat het einde maart betreft, zeker niet februari (CGVS H. herconvocatie p.7). U geeft ook aan dat u tien dagen na deze wedstrijd bent gevluht naar Turkije (CGVS H. herconvocatie p.4-5). U plaatst uw vertrek uit Irak duidelijk in april 2015 (CGVS H. herconvocatie p.7) en ook eerder gaf u aan dat u tussen 3, 7 en 8 april 2015 vertrokken bent uit Irak (CGVS H. p.5), wat u later bevestigde door te verklaren dat u tussen 3 en 7 april vertrokken bent (CGVS H. p.12). Gezien u toch tamelijk accurate verklaringen kunt afleggen over het moment waarop u het land verlaten hebt, wekt het des te meer verbazing dat u en uw vader dusdanig weinig concreet zijn wat betreft de datum van de wedstrijd. Uw vader voegde toe dat hij slecht is met data (CGVS S. p.22). Aangezien uw vader zich beroept op uw problemen (CGVS S. p.15) en deze wedstrijd de kern uitmaakt van jullie asielmotieven (CGVS H. p.8-12; CGVS S. p.15) mag van u beiden echter verwacht worden het tijdstip waarop deze wedstrijd heeft plaatsgevonden correct te kunnen situeren. Dit betreft immers geen detail maar net de kern van uw vrees. Dat u hierbij vaag blijft en tegenstrijdige verklaringen aflegt komt dan ook absoluut niet ten goede aan uw algemene geloofwaardigheid. Hierbij dient ook gelet te worden op het feit dat de discrepanties en vaagheden zich niet beperken tot die ene gebeurtenis.

Zo verklaarde u eerst dat u de ochtend na de bewuste wedstrijd naar uw zus vluchtte en dat uw belagers dezelfde dag nog uw huis beschoten. Nadien werd uw vader opgebeld. Een paar dagen later zou u uw ooms hebben laten bemiddelen waarna u vertrokken bent (CGVS H. p.8-9, p.12). U verklaarde ook in uw tweede gesprek dat u uw ooms belde om te bemiddelen een 5-tal dagen na de beschieting (CGVS H. herconvocatie p.6-7). Uw vader gaf een gans ander tijds kader. Volgens zijn eerste verklaringen vluchtte u 4 dagen na het incident naar uw zus, even later meende hij dat het na 3 of 4 dagen was (CGVS S. p.17) vooraleer hij aangaf dat hij het niet meer zeker wist (CGVS S. p.17-18). Deze rechtzetting helpt echter niet wanneer uw vader verder verklaarde dat hij werd opgebeld nog voor de beschieting van uw huis. Volgens zijn verklaring werd de gevel van het huis pas beschoten na de verzoeningspoging op 20 à 25 maart 2015 (CGVS S. p.18-19 en CGVS p.21). Deze discrepanties ondermijnen nog verder de algemene geloofwaardigheid van jullie beweerde motieven. De toevoeging van uw vader dat hij niet alle details weet van uw probleem (CGVS S. p.21) kunnen hiervoor geen verschoning bieden. Hij en u hebben immers de plicht mee te werken om een zo duidelijk mogelijk beeld te schetsen van de gebeurtenissen. Dit beeld wordt niet verkregen door vage en tegenstrijdige verklaringen af te leggen, dat hoeft geen betoog.

Voorts is het zeer opmerkelijk te noemen dat u aangeeft dat u wel weet had dat uw vader enkele mensen opbelde om te bemiddelen in dit conflict, maar dat u initieel geen enkele weet had van een vergoeding van 20 miljoen dinar die uw belagers volgens uw vader vroegen bij deze bemiddelingspoging (CGVS S. p.20 en CGVS H. herconvocatie p.7). In uw eerste gesprek vermeldde u dit niet en u, tijdens uw tweede gehoor gevraagd naar een verklaring hiervoor, zei u dat uw vader u dit gegeven ook pas na zijn interview bij het CGVS vertelde (CGVS H. herconvocatie p.7). De vaststelling dat uw vader u dit niet onmiddellijk zou hebben verteld, wekt toch wel de nodige verbazing daar dit toch een belangrijk gegeven is om uw vrees correct te kunnen inschatten en komt jullie geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Deze appreciatie wordt nog door volgende vaststelling onderstreept. Eerder verklaarde u immers dat u zelf uw ooms benaderde en hen vroeg om te bemiddelen (CGVS H. p.9-10 en CGVS H. herconvocatie p.6-7), terwijl uw vader aangaf dat hij uw ooms benaderde en initiatieven hierin genomen heeft (CGVS S. p.18). U hierop gewezen, geeft u aan dat het perfect mogelijk is dat uw vader ook uw ooms heeft gecontacteerd (CGVS H. herconvocatie p.6-7) maar echt heel overtuigend en

doorleefd kwam deze uitleg niet over. Gelet dus op het feit dat u dezelfde problemen inroept, dezelfde reisweg aflegde van Turkije naar België is dit onbegrijpelijk en ondermijnt dit verder jullie geloofwaardigheid.

Verder dient nog het volgende te worden opgemerkt. Volgens uw vader keerde hij maar 3 keer terug naar Bagdad na zijn vertrek uit Rawa eind 2013 en dit telkens voor 2 à 3 dagen (CGVS S. p.8-9), waarvan maar 1 keer naar het huis in de Al Topchi wijk (CGVS S. p.9). U verklaarde zelf dat uw vader 1 keer om de maand of paar maanden naar huis kwam (CGVS H. herconvocatie p.4), wat dus niet klopt met uw vader zijn bewering dat hij maar zo'n 2 keer naar huis kwam sinds hij onderdook in 2013. De derde keer dat uw vader naar Bagdad kwam na 2013 was volgens hem in maart 2015 en was naar aanleiding van de bedreiging die u kreeg en hij u wilde helpen (CGVS S. p.9). Dit terwijl u aangaf dat uw vader pas na de beschieting van uw huis einde maart/ begin april op de hoogte gesteld werd van uw bedreiging en dat u uw vader voor uw vertrek uit Irak niet hebt zien opduiken in Bagdad (CGVS H. herconvocatie p.4).

Voorts is ook de discrepantie opmerkelijk te noemen tussen uw verklaring en deze van uw vader wat betreft de verhuis van uw moeder na de beschieting van het ouderlijke huis. Zo verklaarde u dat uw moeder reeds einde maart 2016 naar uw grootmoeder is verhuisd na de beschieting van uw huis (CGVS H. p.12-13) waarbij uw vader aangeeft dat ze pas later, op 6 juni 2016, verhuisde naar uw grootmoeder (CGVS S. p.9).

Geen enkele verschoning kan weerhouden worden aangezien het hier verschillende vaagheden en discrepanties betreft. De gevonden discrepanties hebben daarenboven betrekking op de gebeurtenissen waardoor u zich bedreigd voelt. Ze maken de kern uit van uw asielrelaas en dat van uw vader, en zijn daardoor geen details. U gaf verder ook aan dat uw vader u in Turkije vervoegde waarna jullie samen naar België doorreisden (CGVS H. p.5) en uit het dossier blijkt dat jullie in hetzelfde asielcentrum hebben gewoond sinds jullie aankomst in België (zie dossier). Hierdoor hadden jullie alle kansen om uw problemen door te spreken en dient zich geen enkele verschoning aan voor de gevonden vaagheden en discrepanties tussen uw verhaal en dat van uw vader. Zo kan weinig geloof gehecht worden aan uw vaders uitleg dat zijn geheugen slechter is dan dat van een zoon die de incidenten zelf meemaakte (CGVS S. p.22). Alsook uw toevoeging dat uw vader pas na uw wedervaren op de hoogte gesteld is van uw probleem door uw moeder (CGVS H. herconvocatie p.4) kan absoluut niet overtuigen gelet op bovenstaande vaststellingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u aandraagt kunnen deze appreciatie niet ombuigen in positieve zin. De Identiteitskaart en nationaliteitsbewijs die u aanreikt hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit en deze staan voor het CGVS niet ter discussie. De foto's van uzelf als voetballer geven aan dat u zich bij een voetbalploeg aansloot, niets meer en niets minder. Ook dit wordt niet betwist door het CGVS. De verklaringen die u aflegde over de voetbalstadia in de wijk Al Iskan (CGVS H. p.7-8) bevestigen deze piste net als de gevonden COI (zie Blauwe Map) maar hebben geen betrekking op de bedreigingen of data die ter discussie staan. De foto's die u afleverde van een woning vertonen daarop kogelgaten maar verklaren op zich niet wanneer en waar deze foto's genomen zijn en of het om uw huis gaat. Dergelijke stukken kunnen enkel dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn (zie supra)."

Daarnaast verklaarde u op het CGVS dat u de afgelopen tien jaar niet meer in Bagdad woonde, maar dat u sinds 2006 in Rawa, in de provincie Anbar, bij uw zussen woonde terwijl uw vrouw en kinderen in Bagdad bleven wonen. Er zijn echter verschillende elementen die uw verblijf in de door u beweerde periode in Rawa ondermijnen.

U verklaarde dat u eind 2013 Rawa verliet omwille van de inname van de stad door IS. U woonde nog enkele dagen onder IS-bewind in Rawa, waarna u de stad per auto verliet richting Bagdad (CGVS, p. 6, 26-27). De door u beweerde inname van Rawa eind 2013 door IS wordt tegengesproken door informatie beschikbaar op het CGVS, dewelke werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Rawa werd pas veroverd door IS op 22 juni 2014. Geconfronteerd hiermee, kon u louter opperen dat het in de winter was en dat u niet weet wanneer het winter is. U kon echter wel juni in de zomer situeren en diende vervolgens te beamen dat juni een zomermaand is (CGVS, p. 25). Er werd u ook gevraagd om te

vertellen over de inname van Rawa door IS en of er veranderingen plaats vonden onder het bewind van IS. U slaagde er echter niet in om hierover spontane noch volledige en correcte verklaringen af te leggen, hoewel het over zaken ging die uw leefwereld troffen. Zo kon u zich niet herinneren wanneer het Iraakse leger zich had teruggetrokken uit Rawa en kon u ook niet vertellen wanneer de grensposten aan de Syrische-Iraakse grens werden veroverd door IS (CGVS, p. 23, 26). Uit informatie beschikbaar op het CGVS, en toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat het Iraakse leger zich pas terugtrok uit Rawa op de ochtend van de verovering door IS en dat ook de grensposten pas die dag veroverd werden door IS.

Ook over de levensomstandigheden onder IS-bewind bleef u bijzonder vaag. U kwam niet verder dan te zeggen dat het leven verslechterde en u wist niet of er nieuwe wetten of regels werden uitgevaardigd (CGVS, p. 26). Wat betreft uw vlucht uit Rawa, na de inname door IS, verklaarde u dat u zonder problemen naar Bagdad kon rijden met uw eigen auto en Bagdad binnen kon (CGVS, p. 26-27). Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat gedurende de tien dagen na de inname van Rawa door IS en dus de periode waarin u beweert te zijn vertrokken, er in de hele provincie Anbar hevige gevechten waren, waarbij IS ook delen van de weg controleerde. Het is dan ook opmerkelijk dat u door oorlogsgebied kon rijden met uw eigen auto zonder enige problemen te ondervinden. Bovendien zijn uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon, H. Habeeb (8.096.550), op het Commissariaat-generaal (CGVS) geenszins gelijklopend waardoor de geloofwaardigheid van het door u beweerde verblijf in Rawa verder ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde uw zoon dat u werkzaam was als taxichauffeur tussen Rawa en Bagdad, waarbij u regelmatig bij uw familie in Rawa verbleef, maar dat u tijdens de periode 2008 tot uw vertrek naar Suleimaniya wel degelijk ook in Bagdad woonde bij hem en zijn moeder, en daar bovendien gedomicilieerd was (CGVS H. 02/06/2016, p. 5, 8-9).

Gelet op bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u daadwerkelijk uw hoofdverblijfplaats had in Rawa in de door u beweerde periode en dat u Rawa diende te ontvluchten omwille van de verovering van de regio door IS.

Wat betreft uw verklaring dat u in maart 2015, wanneer u op bezoek was bij uw dochter in de Al Amel, een telefonische bedreiging ontving van het Mehdileger waarin u werd gezegd dat u diende te vertrekken omdat u een soenniet bent en waarover u verklaarde dat dit dreigement niets te maken had met de ruzie van uw zoon (CGVS, p. 8, 23), dient er vooreerst te worden gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de problemen van uw zoon en met uw verblijf in Rawa, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel aantast. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u persoonlijk werd bedreigd door een militie, blijkt daarenboven uit het feit dat u incoherente verklaringen aflegde over uw verblijfplaats in maart 2015, alsook uit uw verklaringen in verband met uw reizen naar Bagdad. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in maart 2015 de laatste keer vanuit Suleimaniya naar Bagdad reisde en dat u op dat moment, toen u tijdens deze reis bij uw dochter in Bagdad verbleef, een telefonische bedreiging ontving (CGVS, p. 8-9). Later verklaarde u daarentegen dat in maart 2015 niet naar Bagdad was gereisd (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet goed bent met data (CGVS, p. 19). Nog later verklaarde u dat u wel in maart 2015 naar Bagdad bent gereisd voor het vertrek van uw zoon H. (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met deze nieuwe tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u nooit had verklaard dat u niet in Bagdad was, maar dat u niet wist wanneer u in Bagdad was (CGVS, p. 23). Deze uitleg voor uw tegenstrijdigheden of u al dan niet in Bagdad aanwezig was in maart 2015 is echter niet afdoende. Het is ongeloofwaardig dat u verklaart dat u niet goed bent met data om uw tegenstrijdigheden over uw verblijf in Bagdad te verklaren. U situeerde immers de problemen van uw zoon in maart 2015, waarbij u verklaarde dat uw zoon uit Bagdad vertrok eind maart 2015 (CGVS, p. 19). Redelijkerwijze zou u zich dan ook kunnen herinneren wanneer u in Bagdad was aan de hand van de door u aangehaalde problemen van uw zoon. Bovendien dient ook hier een tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon, H., op het Commissariaat-generaal (CGVS). Uw zoon verklaarde immers dat hij Bagdad verliet tien dagen na zijn problemen op 18 of 19 maart 2015 en dat u in deze periode niet naar Bagdad bent gekomen, alsook dat u tegen hem zei dat uw komst niets zou oplossen (CGVS H. 02/02/2016, p. 16 - CGVS H. 02/06/2016, p. 4). Ten slotte is het weinig aannemelijk dat u, die volgens uw verklaringen permanent in Suleimaniya woonde en slechts drie keer terugkeerde naar Bagdad sinds uw vertrek naar Suleimaniya, plotseling zou bedreigd worden door het Mehdileger (CGVS, p. 8). Er dient dan ook te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde telefonische bedreiging in maart 2015.

Wat betreft uw opmerking dat soennieten geen kans hebben om aan werk te komen onder meer door de milities, het lastig is om te leven tussen mensen die commentaar geven op soennieten, en dat het door IS en de milities niet veilig is om te leven voor soennieten (CGVS, p. 14-15), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen wel woonde en werk had in Suleymaniya (CGVS, p. 6). Bovendien kan worden gewezen op het feit dat het louter moeilijk vinden van werk en het geconfronteerd worden met (verbale) commentaren bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar u verklaarde dat het in Irak niet veilig is voor soennieten kan nog worden gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijf in IS-gebied en bedreigingen zoals hierboven vastgesteld. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk gegronde redenen heeft om te vrezen om te vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte bevatten gegevens die hier niet worden betwist. Uw legerdienstbewijs en medisch attest bevatten informatie die evenmin in twijfel wordt getrokken, maar doen evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen

vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat, bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat

de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Met een aanvullende nota van 29 november 2016 brengt de verwerende partij het stuk “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” bij van 29 november 2016

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker zich vooreerst steunt op de problemen van zijn zoon, H. H. S. H., en zich dienaangaande in onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als zijn zoon werd in arrest nummer 179 924 van 21 december 2016 geoordeeld als volgt:

“Verzoeker voert aan dat hij werd bedreigd na een voetbalwedstrijd door enkele broers uit de tegenploeg die tevens lid waren van het Mehdi leger. De asielaanvraag van verzoeker wordt blijkens de bestreden beslissing afgewezen om reden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig wordt ondermijnd door de vele vaagheden en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekers vader. De vastgestelde discrepanties hebben betrekking op (i) de datum van de voetbalwedstrijd, (ii) het tijdstip waarop verzoeker na de bewuste voetbalmatch naar zijn zuster vluchtte, (iii) het feit of er bij de bemiddelingspoging al dan niet een vergoeding aan de belagers werd betaald en (iv) het tijdstip van de verhuis van verzoekers moeder na de beschieting van het ouderlijk huis.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het een feit is dat hij de precieze datum van de voetbalmatch niet meer kon vermelden; hij heeft verklaard dat dit ergens in maart was, zijn vader dat de match eind februari plaatsvond. Verzoeker vervolgt dat zijn vader niet aanwezig was op de voetbalmatch zodat het dan ook begrijpelijk is dat hij geen exacte datum kan vermelden. Verzoeker benadrukt dat het ongeveer dezelfde periode betreft en dat er bijgevolg geen echte tegenstrijdigheden zijn maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker accurate verklaringen kan afleggen over het moment waarop hij het land verlaten heeft zodat het niet aannemelijk is dat hij weinig concreet is voor wat betreft dat datum van de voetbalmatch die bovendien de kern van het asielrelaas uitmaakt. Dat verzoekers vader oppert dat hij slecht is met data kan evenmin overtuigen aangezien verzoekers vader zich op de zelfde problemen beroept als verzoeker zodat mag verwacht worden dat zowel verzoeker als zijn vader het tijdstip waarop deze wedstrijd heeft plaatsgevonden correct kan situeren aangezien deze aan de basis van hun vertrek uit Irak lag.

Dat verzoekers vader de details van de voetbalmatch en het schietincident niet kent omdat hij alles over de telefoon heeft vernomen en zelf niet aanwezig was is evenmin een verschoonbare verklaring voor de vaagheden en discrepanties. De bestreden beslissing stelt immers vast dat verzoekers vader zijn zoon in Turkije vervoegde waarna zij samen naar België doorreisden en vervolgens in hetzelfde asielcentrum woonden sinds hun aankomst in België. Verzoeker en zijn vader hadden bijgevolg alle kansen om de problemen die hen beiden dwongen te vertrekken uit Irak door te spreken. Dit geldt eveneens voor de overige tegenstrijdigheden waarvan verzoeker benadrukt dat deze geenszins als tegenstrijdig kunnen worden beschouwd. De door verzoeker opgeworpen nuancerings doet a posteriori geen afbreuk aan de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn vader op zeer stellige wijze tegenstrijdige verklaringen aflegden. De gevonden tegenstrijdigheden hebben daarenboven betrekking op de gebeurtenissen waardoor verzoeker zich bedreigd voelde; ze maken de kern uit van het asielrelaas van verzoeker alsook dat van zijn vader, en kunnen dus niet beschouwd worden als kleine details.

Uit de analyse van de verhoorverslagen van het Commissariaat-generaal blijkt dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal correct zijn. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling behoort om zo duidelijk, coherent en volledig mogelijk zijn asielmotieven weer te geven, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken.

Verzoeker beperkt zich in zijn verweer tot het louter ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van tegenstrijdigheden hetgeen niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.”

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker weinig informatie kon verstrekken over het exacte tijdstip en de wijze waarop Daesh Rawa heeft veroverd geeft verzoeker toe dat hij weinig kan vertellen maar wijst er op dat niet uit het oog mag verloren worden dat verzoeker niets met militaire activiteiten in

en rond Rawa te maken had aangezien hij taxichauffeur was en als dusdanig weinig informatie had over de wijze waarop Daesh Rawa wist te veroveren.

Een dergelijk verweer kan in het geheel niet overtuigen. Verzoeker situeerde de inname van Rawa door IS eind 2013 terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Rawa pas veroverd werd door IS op 22 juni 2014. Dit klemt des te meer daar de inname door Daesh een ingrijpende gebeurtenis op het leven van de inwoners van de stad en dit des te meer geldt voor taxichauffeurs die klanten vervoeren en zich voortdurend buitenhuis bevinden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad en vraagt *“dat de Raad een beslissing zou nemen die in overeenstemming is met de beslissingen die op huidig ogenblik, in september 2016, genomen worden voor andere asielzoekers die afkomstig zijn uit Bagdad en om subsidiaire beschermingsstatus verzoeken.”*

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, d.d. 24 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER